



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De cæna Paschalis Agni secundùm legem moremque Iudæorum,
qui de lege violata Christum indefinenter accusabant. Voluntatis eiusdem
est, nolle afferre scandalum: & sufferre velle, si quando ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

III. PUNCTUM.

Quid nequius igitur, quam quod excogitavit Caro & Sanguis; Cum totum illud edentat, ut perdat in nobis Iesum, perdendo Grantias, seu quas vocant habituales, seu actuales, quibus in nobis habitat, & nobiscum vivit. Quam proditione & perditione quid damnosius? quid nequius? Nonne hoc est majus damnosum, quam si totum perderes mundum, inquit pius ille author, qui de Imitatione Christi est, qui & pergens in tam suavi materia: *Quid potest, inquit, mundus conferre sine IESU? Esse sine IESU, gravis est infernus, & esse cum IESU, dulcis est paradysus. Si fuerit tecum IESUS, nullus poterit nocere inimicus. Qui invenit IESUM, invenit thesaurum bonum, imò bonum super omne bonum, & qui perdit IESUM, perdit nimis multum, & plusquam totum mundum.*

Ibid. 2. c. 8.

Tob. 10.

Desse hanc jacituram, quam toties incurriti. Vide quibus lachrymis absentiam Filii Tobiae Mater deplorabat: *Heu Heu me, fili mi, ut quid te misimus peregrinari, Lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostrae, solatium vitae nostrae, spem posteritatis nostrae: omnia simul in te uno habentes, te non debuimus dimittere a nobis. Nunquid major est IESUS Tobiae? Quia verò propter debitam aliquam pecu-*

niam recuperandam, missus erat domo a patre filius, audi iterum matrem, ut in illam pecuniam invehatur: *Nunquam fuisset ipsa paupertas nostra, ut divitias computavimus hoc, quod videbamus filium nostrum. Sic planè tibi in rem, quae causa peccati est, & per peccatum exclusi Jesu, sic tibi exardescendum & dicendum: Nunquam fuisset ista superbia, nunquam iracundia, pro qua Iesus a nobis dimissus est! ò insensate, à quo Iesus est ita pro-*

Ibid. 2.

Gal. 5.

Cave deinceps diligentius, quidquid à carne est, etiam si leve appareat. Perpende, quòd in nobis, velut in templo Christus inhabitet; & sicut in templo immundum nihil tolerari debet, ita nec in corde tuo, quòd tanti hospitis offendat oculos. Hinc enim non leve censendum est; unde Apostolus, *Quis consensus templo Dei cum idolis? vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus: quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo inter eos, & ero illorum Deus, & erunt mihi populus. Propter quod exite de medio eorum & separa mini, dicit Dominus, & immundum ne tetigeritis, & ego recipiam vos. O qualis illa benignitas, ut qui toties à nobis eiectus est, sic nos velit recipere! Tenui eum, nec dimittam.*

2. Cor. 6.

Cant. 3.

FERIA TERTIA.

DE COENA PASCHALIS AGNI,

Secundum legem moremque Iudaorum, à Christo Domino, cum Discipulis facta.

Ventes parate nobis Pascha, ut manducemus. Luc. 22.

VERITAS PRACTICA.

Voluntatis ejusdem est, nolle afferre scandalum: & sufferre vellet, si quando pravè accipitur.

ID EST,

Qua ex causa & ratione non est afferendum aliis scandalum, eadem prorsus est sufferendum, si forte alii pravè & iniquè accipiant. Nullos oportet offendere & scandalizare, quantum

in nobis est: At si sua sponte se ipsi scandalizent, non oportet propterea nos offendi.

RATIO est, quia vera causa, cur non est afferendum scandalum, est Charitas.

Sed illa ipsa Charitas excigit, ut sufferatur si pravè & iniquè accipitur.

Ergo quà ex causà & ratione non est afferendum aliis scandalum, eadem prorsus est sufferendum, si forte alii pravè & iniquè accipiant. Ac voluntatis ejusdem est illud nolle, & hoc velle. Quia tamen voluntas paucorum est.

I. PUN.

I PUNCTUM.

VT Bonitatem Domini Jesu oppositam malitiæ Judæorum clarius hic videas & constantius imiteris, qui est præcipuus hujus hebdomadæ finis: observa, Judæos id imprimis objecisse Christo, quod non observaret legem; Propterea persequerentur Iudæi Iesum, ait sanctus Ioannes, quia hæc faciebat in Sabbato. Malitia planè execranda, cum nullus inter eos unquam exiterit tam religiosus observator universæ legis. Huic verò malitiæ opposita Bonitas & Sapientia Domini Jesu hic elucet, quod discessurus ex hoc mundo ad Patrem, quicquid præscriptum erat de Agno Paschali comedendo, perfectissimè voluerit à se suisque observari: idque apud nobilem Ierosolymitanum Civem, qui spectator & probatus esset testis hujus legalis observantiæ. Euntes, inquit Petro & Ioanni, parate nobis Pascha, ut manducemus. At illi dixerunt, ubi vis parvemus? Et dixit ad eos; ecce introeuntibus vobis civitatem, occurret vobis homo quidam amphoram aqua portans; sequimini eum in domum, in quam intrat, & discatis Patri-familias domus: Dicit tibi magister, ubi est dirversorium, ubi Pascha cum discipulis meis manducem? Et ipse ostendit vobis canaculum magnum fratrum, & ibi parate. Euntes autè invenerunt, sicut dixit illis, & paraverunt Pascha. Et cum facta esset hora, discubuit, & duodecim Apostoli eum eo, & ait illis: desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar. O desideria Domini Jesu! quam sunt ardentia! quam vera! quam efficacia!

Et tamen non destiterunt Judæi eum semper acculare legis infractæ & violatæ religionis: nec aliud gravius contra eum objecerunt Pilato, quam quod legem haberent, & secundum legem deberet mori. Quod certè scandalosum, infame & durissimum Christo fuit. Sed qui omni modo præcaverat, ne scandalum & offensiones daret, voluit hoc scandalum sibi impactum & hanc offensionem suo iustam nomini sustinere, ut nos plenius edoceret ejusdem esse voluntatis, nolle afferre scandalum, & sufferre velle, si quando pravè & iniquè accipitur: atque ut omnes intelligant, qua ex causa non est aliis inferenda offensio, ex illa ipsa esse ferendam, si nobis inferatur.

Ratio est proflus eadem, nam quænam est causa, cur non sit afferendum scandalum, nisi Charitas, cujus est providere bona non tantum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus: Illudque maximè cavet, ne ponatur offendiculum fratri vel scandalum: si enim propter cibum frater tuus contristatur seu offenditur, jam non secundum charitatem ambulat. Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est. Nò ergo blasphemetur bonum nostrum: ITAQUE qua pacis sunt sectemur, & qua adificationis sunt, invicem custodiamus. Itemque paulò post: Unusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum ad adificationem. Rursúmque alibi graviter; Videte, ne fortè hæc licentia vestra offendiculum fiat infirmis, & peribit infirmus in tua conscientia frater, propter quem Christus mortuus est: sic autem peccantes in fratres, & percutientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis. Quapropter si esca scandalisat fratrem meum, non manducabo carnem in æternum, ne fratrem meum scandalisem. Quæ quo sensu sint intelligenda, & quomodo Charitati repugnent, susè Divus Thomas, & alii: Tu vide, quid hic pecces: & an illud Apostoli religiosè colas, Nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum, sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in Charitate non ficta.

II PUNCTUM.

SED illa ipsa Charitas exigit, ut sufferatur scandalum, si pravè & iniquè accipitur.

Tunc dicitur iniquè accipi, quando non ex infirmitate vel ignorantia, sed ex certa malitia seu invidia bonum opus pravè detorquetur, aut quæ sapienter dicta sunt, in pravam sensum accipiuntur. Sic Pharisæi sæpius scandalisabantur de Christo Domino, cui invidabant, & quem dolebant suis divinis operibus agnosci, & coli à populo: quod quidem scandalum non erat datum sed acceptum, & iniquè acceptum contra æquitatem & veritatem. Atque hinc fit, ut quoties sic iniqui de bonis detrahunt, & quæ hi probè dicunt aut faciunt, in tam perversum illi adducunt sensum, ut se etiam scandalisari & offendi affirmant; hoc eorum scandalum dicatur Pharisaicum & iniquum, quod tamen est ex illa charitate sufferendum, qua est patiens.

1. Cor. 13. *Et benigna, qua non inflatur, non est ambiciosa, non quarit qua sua sunt, Et non irritatur, sed omnia suffert, omnia sustinet.*

In 1. p. die
16. Jan. Sic supra jam vilum est, ut qua lege non essent inferendae injuriae, eadem proliis, si inferrentur, essent ferendae. Sic Christus Dominus & verbo & exemplo; unde Apostoli tam

1. Pet. 2. saepe & graviter illud inculcant: *Hac est enim gratia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias patiens injuste: Quae est enim gratia, si peccantes et colaphizati sustinetis? sed si bene facientes patienter sustinetis, haec est gratia apud Deum: in hoc enim vocati estis, quia et Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus, qui cum malediceretur non maledicebat, cum pateretur non comminabatur.* Et paulo post, *Non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto, sed e contrario benedictum, quia in hoc vocati estis, ut benedictionem hereditate possideatis.*

Ibid. 3. Quae dum sincere praestantur, sicut certum est esse Charitatis effectus: sic nisi sincere praestantur, manifesti sunt Charitatis defectus. Ac proinde pater ex hac Charitate ferendum esse illud scandalum, quod inique accipitur. Durum est quidem, sed durius, non exercere Charitatem: Aut certe quae suavis & blanda est Caritas, hoc quodeunque est durum, emollit & complanat.

III PUNCTUM.

Quia ergo ex causa et voluntate non est asserendum scandalum, eadem est ferendum, si inique accipitur. Nempe ex Charitate, quae perinde violatur, si afferas, aut si non feras tale scandalum, quod nullam tuam culpam sibi alii accipiunt, & de te innocenti murmurant. Quod quia difficilius est in praxi & rarius, quam aliud de non asserendo scandalo, quod nolles, ne Charitatem laederes; Idcirco hic te ipsum ex teipso urge & argue, si non aequo feras animo illa iniqua scandala & murmura. Cur enim non aequè times violare Charitatem, si non feras accepta scandala; sicut times eam violare si afferes, aut illam dares offensionem, cum non minus ex uno Charitas violari possit, quam ex alio? Hinc forte dictum à Sapiente, *Qui peccaverit in uno, multa bona perdet: Seu, ut alii vertunt, bonitatem perdet, quae est ipsa Caritas.* Adde, quod est valde notandum ad clariorem proposita: Ve-

Eccles. 9.

ritatis intelligentiam & firmiorem praxim, si forte tu, qui pietati vacas & perfectioni acquirendae, non feras patienter, quod ex Charitate ferendum est, sed contra exardescas & frendeas, nonne pusilli & in virtute infirmi poterunt inde scandalizari? At verò iam non erit acceptum iniquè scandalum, sed erit à te imprudenti & peccanti datum, quod ex prima propositione certissimum est pugnare contra Charitatem: jamque ille eris, cui obiciebat Apostolus, *Et peribit infirmus in tua conscientia frater, propter quem Christus mortuus est; nempe offendetur, quod tu sacerdos, tu religiosus, tu pietatis studiosus sic commovearis contra pietatem & perfectionis studium, quod profiteris! Aut forte inde etiam tuo exemplo erit liberior ad similes impatientis animi motus; quod certe est offendiculum & scandalum infirmis ponere, quod quidem nolles, sed neque aliud etiam velis, unde illud facillimè sequitur. Esto, illi iniquè tecum agant, teque innocentem divexent: at illi iniqui sunt! Tu verò aequitatis & virtutis professor, non modo nihil iniquè debes reddere, sed ipsam iniquitatem tam placidè ferre, quam verè profiteris virtutem; aut certe professioni tuae maculam & scandalum inferas.*

Quidquid porro ultia depravatus appetitus possit suggerere, aut forte etiam ratio proponere ad conservationem tui juris & nominis, planè dilutum & solutum habes in his sancti Petri Verbis. *Et quis est, qui vobis nocet, si boni amulatores fueritis? timorem autem eorum ne timueritis, et non conturbemini. Dominum autem Christum sanctificate in cordibus vestris, parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos rationem de ea, quae in vobis est, spem; sed cum modestia et timore, conscientiam habentes bonam, ut in eo, quod detrahunt vobis, confundantur, qui calumniantur vestram bonam in Christo conversationem. Melius est enim benefacientes, si voluntas Dei velit, pati; quam malefacientes. Quod & ante iam dixerat pene iisdem verbis: *Conversationem vestram intergentes habentes bonam, ut in eo, quod detrahunt de vobis tamquam de malefactoribus, ex bonis operibus vos considerantes glorificent Deum.* Vide quae hic plura prosequitur sanctus Petrus; Et quae Thomas à Kempis libro tertio, capite tricesimo sexto, quod totum est de hoc argumento. *Quis tu, ut timeas à mortali homine? Deum time et hominum terrores non expavesces.**

1. Cor. 1.

1. Pet. 1.

Ibid. 2.

Quod

Quod si ad praesens vidēris succumbere, & confusionem pati quam non meruisti: ne indigneris ex hoc, neque per impatientiam minuas coronam tuam.

Charitas non quaerendo sua, melius invenit, quam si quaereret.

Esto, appareant aliqua irascendi causa: mul-

to tamen plures sunt, & validiores, ne irascaris.

Aut amandus tui Contemptus, & te contemnti congaudendum: aut non amanda Charitas, quae congaudet Veritati.

Haec tres Veritates habentur infra in hac parte, FERIA 2, 3. & sexta ejusdem hebdomada, quae est tertia post Pascha.

FERIA QVARTA. DE LOTIONE PEDVM.

Et cepit lavare pedes discipulorum, & extergere linteo, quo erat praecinctus. Ioan. 13.

VERITAS PRACTICA.

Qui se Christi exemplo non humiliat, exemplo Daemonis humiliabitur.

RATIO EST, Quia qui se Christi exemplo non humiliat, se contra Christum exultat, sed qui se contra Christum exultat: exemplo Daemonis humiliabitur.

Ergo & qui se Christi exemplo non humiliat. Quod certe est exparvescendum & ad proximum efficac.

I. FUNCTUM.

QUAM longē errarent Judaei, qui de Regni ambitione Christum Dominum accusabant, timebant vè, ne se supra omnes efferret, satis patet ex hac ejus humilitate, quā se ad pedes discipulorum, atque ipsius etiam Judae, abjecit: O quā diversa Jesu Judaeorum cogitationes! nihil isti de Jesu nisi superbiam; Et Jesus praeter humilitatem nihil cogitat!

Legendus Evangelii textus, expendenda sint singula Christi Domini verba & facta: tam stupendum humilitatis exemplum singulari consideratione colendum, atque altè animo imprimendum. Quantum nobis hanc virtutem commendet Dominus, observandū accuratè ex his ejus verbis: Scitis quid fecerim vobis: vos me vocatis Magister, & Domine, & bene dicitis, sum vrenim: si ergo laevi pedes ve-

stros Dominus & Magister, & vos debetis alter alterius lavare pedes. Exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis. Quod de quibuslibet humilitatis actibus aequè est intelligendum, & iis praecipuè, qui sunt magis necessarii, & in quibus magis laboramus. Idcirco enim suum praefertim proponit exemplum circa hanc Virtutem, quia difficilior videtur; & rariùs exercetur. Ut verò etiam magis hoc exemplum ad proximum valeat, additur in proposita Veritate, quod jam attentè consideretur: Qui se exemplo Christi non humiliat, exemplo Daemonis humiliabitur. Quod licet exemplum vulgare sit: ex certis tamen circumstantiis singulare est, ut videbitur.

Res porro plana est, & facilis ad intellectum. Nam qui se non humiliat, cum id praecipuè quadam necessitate exigitur, sese contra Christum exultat; cur enim tūm ille non se humiliat, nisi quia vel negat id sibi esse necessarium: vel quantumvis necesse sit ad salutem & perfectionem, id negligit & fastidit; quae quidem fieri nequaquam possunt, nisi superbiat, & exalteretur animus, quasi se satis tutum & salvum putet sine his humilitatis actibus. Tales sunt porro actus, qui exiguntur ad obediendum Deo, Ecclesiae, & superioribus; quando videlicet confitenda sunt rite peccata, quando paupertas defectus ingenij, & alia, quae nos coram hominibus humiliant, nobis contigerint; quando arguemur de culpis; quando de nobis detrahetur; quando

est